

1

12 februari

Wit. Onafzienbaar, onafgebroken, overdonderend wit. Zo fel dat het pijn doet aan je ogen, wonderschoon en beangstigend tegelijk. Ik ben eindelijk bij het einde van de wereld gekomen, of eigenlijk het zuidelijkste puntje ervan.

En er is helemaal niets.

‘Gaat het?’

Jims stem komt nauwelijks boven het geraas van de motoren van de Basler uit. Ik knik, al is het helemaal niet waar. Ik ben kapot. Moe tot op het bot, in mijn kop. Drie dagen lang onderweg, en alles komt onwerkelijk op me over.

Het is ook onwerkelijk, bedenk ik, terwijl we naar het hart van het continent vliegen. Bergtoppen en gletsjers vormen bizarre ijsformaties die op een gegeven moment uitlopen naar Dome c, een onmetelijke sneeuwvlakte, gerimpeld als een dichtgevroren zee, overal eender, waar je ook kijkt. Geen wonder dat ze dit gebied ook wel Witte Mars noemen: dit is de koudste en meest uitgestorven plek op aarde.

Mijn nieuwe thuis voor de komende twaalf maanden.

Voor het eerst sinds mijn vertrek vanaf Heathrow naar Christchurch in Nieuw-Zeeland bekruipt me enige twijfel. Een dipje in alle opwinding.

Het had me zo'n goed idee geleken, destijds in de warmte en geborgenheid van mijn flatje in Bristol, toen ik de advertentie las. Een jaar als arts gaan werken op Antarctica klonk avontuurlijk, en ik kon alle punten afvinken: ruime ervaring op de Spoedeisende

Hulp, basistraining chirurgische ingrepen, geen belemmerende gezondheidsklachten. Plus een sterk punt in mijn voordeel: onmiddellijk beschikbaar.

Toch had ik niet gedacht dat ik ooit in dit vliegtuigje boven deze onafzienbare ijsmassa zou vliegen. De functie in het nieuwe onderzoeksstation stond open voor iedereen ter wereld. Kleine kans dat ze uitgerekend mij zouden uitkiezen.

En toch ben ik hier, tegen alle verwachtingen in.

Opgewonden. En doodsbang.

‘Nog een paar uur en dan zijn we er.’

Jim reikt naar de boterhammen die achter mijn stoel liggen. Hij biedt mij een pakketje aan. Weinig enthousiast haal ik het brood uit de verpakking. Twee dagen geleden, toen we uit Nieuw-Zeeland vertrokken, was het nog vers, maar nu zijn de tomaten en de slablaadjes slap, en het brood is onappetitelijk zompig geworden.

Je moet het er maar mee doen, Kate, hou ik mezelf voor terwijl ik de ene hap na de andere probeer weg te kauwen. Dit zullen zo’n beetje de laatste verse groenten zijn die ik de komende maanden binnenkrijg, als we de groenten in de kratten achter ons eenmaal hebben opgegeten. Dit is de op één na laatste vlucht naar het poolstation, United Nations Antarctica, liefdevol UNA genoemd. Wanneer volgende week de rest van het zomerteam met het alleraatste vliegtuig vertrekt, zijn we een halfjaar onbereikbaar voor de rest van de wereld.

Bij die gedachte slaat de angst me om het hart. Kan ik dat wel aan? En hoe zullen de andere twaalf leden van het winterteam daarmee overweg kunnen? Het leek allemaal goed te doen, bijna een academische kwestie, tijdens de spoedcursus van vier weken in Genève, maar nu, vliegend boven de uitgestrekte woestenij van Antarctica, dringt de ijskoude realiteit van wat ik mezelf op de hals heb gehaald pas goed tot me door.

Per slot van rekening ken ik de verhalen wel. Geruchten van mensen die helemaal ontsporen, die ontwricht raken door het geïsoleerde bestaan en de aanhoudende duisternis, de stress om in zo’n kleine groep opgesloten te zitten. Een kok in McMurdo, het grote Amerikaanse station, die een collega met een klauwhamer te lijf ging. Een Australische stafmedewerker die zo gewelddadig

werd dat hij maandenlang in een opslagruimte moest worden opgesloten. Een dronken Russische lasser die in een vlaag van woede een elektricien neerstak.

Geen wonder dat op sommige stations elk contact tussen de nieuwe en de vertrekkende ploeg verboden is.

Shit!

Het vliegtuig pruttelt mechanisch en zakt plotseling. Ondanks de kalmerende werking van de pillen die ik vlak voor de vlucht heb ingenomen hou ik geschrokken mijn adem in. Even ben ik bevangen door pure doodsangst en denk ik zeker te weten dat we op het punt staan op de onherbergzame ijsvlakte neer te storten.

Een ogenblik later trekt Jim het toestel weer recht.

‘Hé, relax.’ Jim geeft een kneepje in mijn arm. ‘Dat gebeurt wel vaker. Dan vinden de motoren het een beetje koud.’

Ik glimlach om zijn understatement; de buitentemperatuur is veertig graden onder nul. ‘Sorry. Ik ben nu niet bepaald ’s werelds meest relaxte passagier.’

‘Maak je geen zorgen.’ Hij kijkt me grijnzend aan. ‘Je bent in goed gezelschap. Vorig jaar had ik een vent aan boord, een ingenieur, dus je zou zeggen dat hij wel iets van aerodynamica af zou weten, die zo’n beetje de hele terugweg heeft zitten janken. Je doet het prima.’

Ik werp hem een dankbare blik toe, maar mijn hart gaat nog steeds als een razende tekeer. Als er iets misgaat, als we neerstorten of een noodlanding moeten maken, is de kans dat we gered worden praktisch nihil. We zouden binnen een paar minuten doodvriezen.

Ik steek mijn handen onder mijn bovenbenen en probeer het trillen tegen te gaan, maar mijn lichaam protesteert, en ik word hoe langer hoe misselijker. O god, ik wil dit helemaal niet. Ik knijp mijn ogen dicht tegen de overweldigende schittering van de zon op het ijs, en ik probeer langzaam en diep te ademen.

Vossenogen kijken me in het schijnsel van de koplampen aan, en mijn wereld begint te draaien.

‘Ophouden, Kate,’ sis ik fluisterend. Ik probeer het beeld van me af te zetten.

Ophouden nou.

‘Wil je je nieuwe onderkomen zien?’

Ik word wakker als ik Jim hoor, en tot mijn verbazing merk ik dat ik even was ingedut. Ik druk mijn gezicht tegen het raam en tuur in de richting waarin hij wijst. Eerst zie ik alleen maar dat allesomvattende wit, met daarboven de diepblauwe hemel. Maar geleidelijk aan, terwijl mijn ogen aan de schittering wennen, zie ik op de uitgestrekte vlakte onder me een paar gebouwen. Daarachter, een eindje ervanaf, een hoge zilveren toren.

We zijn er, besef ik, trillend van opwinding.

Het onderzoeksstation.

Een piepkleine oase te midden van deze leegheid.

Wanneer we dichterbij komen, doemen er twee hogere vaalgrijze gebouwen op. Verspreid daaromheen staan verschillende kleine, weinig elegante bouwsels, verbonden door een doolhof van sporen, kriskras in de sneeuw.

Naast me houdt Jim zijn aandacht er goed bij. Hij draait aan knopjes en schakelaars op het dashboard terwijl we de landingsbaan naderen. Als je dat al zo kunt noemen. Terwijl we de daling inzetten, zie ik dat het niet meer is dan een lange strook platgestampte sneeuw. Weer grijpt de angst me bij de keel. Ik hou me krampachtig aan mijn stoel vast wanneer de grond op ons af komt.

‘Maak je maar geen zorgen.’ Jim kijkt me grijnzend van opzij aan. ‘Ik heb dit al honderden keren gedaan.’

Het kleine toestel stuitert en wordt heen en weer geschud wanneer de wielen het ijs raken. Ik haal opgelucht adem als we snel vaart minderen en tot stilstand komen, honderden meters van de hoofdgebouwen. De twee grootste, zie ik nu, zijn drie verdiepingen hoog en staan op grote stalen poten, om te voorkomen dat ze door de stuifsnieuw worden bedolven. Een paar mensen komen de trappen af en lopen onze kant op.

‘Dit is het dan...’ Jim leunt achterover en wrijft over zijn nek. ‘Home sweet home.’

Ik lach flauwtjes, en mijn hart gaat nog wild tekeer van de adrenaline vanwege de landing.

‘Ben je er klaar voor?’ Hij ritst zijn dikke parka dicht.

‘Waarvoor?’

Even later wordt mijn vraag vanzelf beantwoord. Wanneer Jim de deur van het vliegtuig opendoet, waait er afgrijselijk koude

lucht naar binnen, en mijn longen krimpen in shock ineen. Ondanks mijn met ganzendons gevoerde jas en salopette voelt het alsof ik ergens tegenop knal, een botsing met iets massiefs. Ik probeer rustig te blijven ademen, maar inademen doet pijn. Terwijl ik uit mijn stoel omhoogkom en verlang naar vaste grond onder mijn voeten, merk ik dat het vocht bij mijn neus, ogen en lippen ogenblikkelijk bevriest. Ondanks het feit dat ik een sneeuwbril ophab, is de zon die door de sneeuw weerkaatst wordt letterlijk oogverblindend.

Het volgende dat me opvalt is de stilte. Overdonderend, bijna niet te harden.

Het geluid van volstreekte leegte.

Ik doe een paar stappen en struikel, duizelig, gedesoriënteerd. Een hand pakt me bij de arm. ‘Rustig maar. Het duurt een paar minuten om over te schakelen.’

Boven me zie ik een gezicht dat me aankijkt. Of eigenlijk vang ik een glimp op van een stoppelbaard en een klein deel van zijn onbedekte gezicht. Verder is hij van top tot teen in een poolpak gestoken. Zijn ogen gaan schuil achter een grote reflecterende sneeuwbril. Toch denk ik te weten dat hij er goed uitziet, door zijn manier van praten, de zelfverzekerde manier waarop hij zich presenteert.

‘Andrew.’ Hij steekt een gehandschoende hand uit. ‘Maar iedereen noemt me Drew.’

Ik geef een slap handje. ‘Kate.’

‘Welkom op de bodem van de wereld,’ zegt hij met een licht Amerikaans accent. Dan draait hij zich om en stelt me voor aan zijn metgezel. ‘Dit is Alex.’

Alex knikt me afgemeten toe en helpt Jim de kratten uit het vliegtuig te halen. Ik druk een gevoel weg dat ik onderken als teleurstelling.

Maar wat had ik dan verwacht? Een fanfare om me feestelijk in te halen?

‘Laten we naar binnen gaan,’ zegt Drew. Hij richt zich tot de piloot. ‘Blijf je hier nog een tijdje?’

Jim knikt. ‘Ik kom er zo aan. Zet het water alvast maar op.’

Drew pakt mijn zware tassen alsof ze niets wegen en loopt naar het dichtstbijzijnde gebouw. Ik sjok achter hem aan. Lopen voelt

vreemd; de sneeuw lijkt totaal niet op het zachte, papperige spul dat er thuis zo nu en dan ligt. Dit is iets heel anders: harde kristallen die knerpen en kraken onder mijn schoenen. Het sneeuwt hier zelden – in Dome C valt zo weinig regen dat het in bepaalde opzichten een woestijn is – maar alle sneeuw die er valt blijft liggen, zodat er in de loop van duizenden jaren een kilometers dikke ijslaag is ontstaan.

Als we dichterbij komen, wordt de stilte verdrongen door een scala aan zoemende en bliepende geluiden, die doen vermoeden dat er in het gebouw allerlei activiteiten plaatsvinden. Het geluid van leven. Generatoren, machines, alles wat van levensbelang is om onszelf staande te houden in zo'n vijandige omgeving. Zonder die apparaten zouden we het niet lang volhouden.

'Goede reis gehad?' Drew blijft staan en wacht tot ik bij hem ben. Het is een wandeling van niks, maar toch hijg ik als een karrenpaard. Dat komt ook door de hoogte, hou ik mezelf voor. We zitten hier op achtendertighonderd meter boven de zeespiegel, en de lucht is niet alleen snijdend koud, maar ook ijl.

'Je komt helemaal uit Londen, toch?'

Ik knik.

'Je eerste keer hier op Antarctica?'

Ik knik weer, te zeer buiten adem om iets te kunnen zeggen.

'Het went vanzelf.'

Wanneer we bij het gebouw komen, blijft Drew staan om de Union Jack aan te wijzen die tussen een bonte verzameling vlaggen boven de deur hangt. 'Hier werk jij, samen met Alice, maar ik weet zeker dat je dat niet erg zult vinden.'

'Dus jij zit daar?' Ik wijs naar de Stars and Stripes verderop.

'Inderdaad. Geboren en getogen in het Midden-Westen.'

In een impuls haal ik mijn telefoon tevoorschijn. Ik trek mijn handschoenen uit om naar de camera te swipen, want ik wil mijn aankomst vastleggen. Maar voordat ik een foto kan maken, bevriest het scherm – letterlijk. Op het toestel verschijnt een dun laagje ijs.

'Shit.' Ik kijk er vol ongeloof naar voordat ik het toestel weer in mijn zak steek. Mijn vingers doen nu al pijn van de kou.

'Ja, bij deze temperaturen krijgen mobieltjes allerlei kuren,' zegt Drew. 'Maar maak je maar geen zorgen, er is niets aan de hand.'

We klimmen een tiental aluminium treden op naar de ingang, en van de inspanning die dat me kost word ik duizelig. Een paar seconden later komen we in een ruim vertrek met allerlei outdoor-spullen: een complete verzameling jassen en parka's aan haakjes, en eronder snowboots in verschillende maten. Op planken liggen sneeuwbrillen en veiligheidshelmen.

In de hoek zie ik een snowboard en een stuk of wat ski's staan, wat me verbaast. Hier is het toch veel te plat?

Drew ziet me kijken. 'Een paar jongens vinden het leuk om daarmee door een skidoo op sleeptouw te worden genomen. Moet je ook eens proberen.' Hij geeft me twee blauwe Crocs. 'Dit zou jouw maat wel eens kunnen zijn.'

Ik ga op een bank zitten en trek mijn jas en schoenen uit. Klap-pertandend schuif ik mijn voeten in de Crocs. 'Bedankt. Je krijgt ze wel terug als ik mijn tas heb uitgepakt.'

'Hou ze maar. Iemand van de zomerploeg heeft ze hier achtergelaten. We hebben een kamer vol spullen die niemand meer hoeft. Als je iets nodig hebt, moet je bij Rajiv zijn. Hij kookt niet alleen voor ons, maar doet ook het voorraadbeheer, waardoor hij hier in het station zo'n beetje God Himself is.'

Ik glimlach en doe mijn best om Drew niet aan te staren. Nu hij zijn poolpak heeft uitgetrokken, zie ik dat mijn intuïtie me niet heeft bedrogen en dat hij waanzinnig knap is. Lang, met kort vuil-blond haar. Donkerbruine ogen, en het gezicht van een fotomodel.

Ik voel me meteen ongemakkelijk, en onwillekeurig keer ik hem mijn goede wang toe. En dan bedenk ik me. Waarom zou ik het verborgen moeten houden? Hij zal het op een gegeven moment toch wel zien.

'Kom, dan gaan we een lekkere kop thee halen,' zegt Drew met een verschrikkelijk slecht Cockneyaccent.

'Dat lijkt me heerlijk.' Ik sta zo te beven dat mijn stem trilt als die van iemand die in shock is.

'Dan kun je warm worden en met iedereen kennismaken. Caro heeft speciaal voor jouw komst een taart gemaakt.'

Ik loop achter hem aan de laarzenkamer uit, door een netwerk van gangen die allemaal in een saaie grijsblauwe kleur zijn uitgevoerd. Het doet me denken aan een ziekenhuis. Ik voel me niet op mijn gemak – iets wat ik niet goed kan verklaren – nu ik de mensen

zal ontmoeten met wie ik het komende jaar opgescheept zal zitten.

Stel dat ze me niet moeten?

Doe niet zo belachelijk, Kate. Je bent hier niet op het schoolplein. Waarom zouden ze je niet moeten?

Drew leidt me naar een groot vertrek, waarvan ik vermoed dat het de gemeenschappelijke ruimte is. Grote ramen kijken uit op een verlaten ijsvlakte. De betrekkelijke warmte en de luxe hier binnen, de bankjes en leunstoelen, de lampen en boekenplanken vol pockets en beduimelde tijdschriften – alles vormt een schril contrast met de meedogenloze kou aan de andere kant van het glas.

Een gezelschap van zo'n tien mensen kijkt op wanneer we binnenkomen, en mijn gezicht verstrakt wanneer Drew me in sneltreinvaart aan iedereen voorstelt. Ik probeer de namen en functies bij de gezichten te onthouden wanneer ze een voor een opstaan en me omhelzen of me een hand geven. Rajiv Sharma, de kok – gemakkelijk te onthouden met zijn getrimde baardje en zijn mooie blauwe tulband. Sonya Obeng, een Canadese meteoroloog, die me hartelijk begroet, waardoor ik me op slag een stuk minder gespannen voel. Luuk de Wees, de Nederlandse elektricien, zo lang dat hij zijn arm maar hoeft te strekken om het plafond te kunnen aanraken. De loodgieter uit Nieuw-Zeeland, Caro Hinds, en Alice Munro, een atmosferisch wetenschapper uit Edinburgh. Tom Weber, de timide overkomende datamanager uit München, die me nauwelijks aankijkt – de enige, zie ik, die een bril draagt. Rob Huang, onze Australische communicatiemanager, die er in zijn strakke zwarte kleren en met zijn geblondeerde haar uitziet als een modeontwerper. Plus Arkadi Vasiljev, een Rus, een beer van een vent, in de veertig, die over het onderhoud van de generatoren gaat. En dan zijn er ook nog een paar mensen van het zomerteam die de volgende week zullen vertrekken.

Geen spoor van Sandrine Martin, de manager van dit onderzoeksstation, besef ik – noch van Alex, de man die ik buiten al even heb ontmoet.

Nadat ik met iedereen heb kennisgemaakt, valt er een ongemakkelijke stilte. Iedereen doet zijn uiterste best om niet naar mijn linkerwang te kijken.

‘Wat die thee betreft,’ zegt Drew, terwijl ik neerplof in een lege stoel. ‘Wat heb je erin?’

‘Melk, geen suiker, graag.’

‘Ik ben bang dat we hier alleen maar poedermelk hebben,’ zegt Alice. Haar blik schiet heel even naar mijn litteken. ‘Maar daar wen je wel aan.’ Met haar donkerblonde haar en haar lichtblauwe ogen zou ze een zus van Drew kunnen zijn. Ze is ontzettend knap: slank, met fijne gelaatstrekken, en ze praat met een licht Schots accent.

‘Je zult wel bekaft zijn,’ voegt ze eraan toe, en ik trek een grimas. Ik kan me levendig voorstellen hoe afschuwelijk ik eruitzie. Ik heb praktisch geen oog dichtgedaan sinds mijn vertrek van Heathrow, en ik kon de moed niet opbrengen om me op te maken voordat ik bij Jim in het vliegtuig stapte. En wat had dat ook voor zin? Het litteken op mijn wang kan ik toch niet onzichtbaar maken.

Maar nu heb ik er spijt van dat ik niets aan mijn uiterlijk heb gedaan. Ik voel me vies en bezweet, mijn haar is fettig nu ik het drie dagen niet gewassen heb. Ik verlang bovenal naar een lekker warm bad om in weg te dromen.

Maar dat gaat nu niet. Water en stroom zijn in beperkte mate beschikbaar, en een bad kan ik wel vergeten. Je mag hier om de andere dag douchen, twee minuten lang.

Ook iets waar ik aan zal moeten wennen.

‘Gaat het?’ Caro geeft me een stukje van de chocoladetaart die ze voor me heeft gebakken.

‘Je kunt me wel opvegen,’ geef ik toe.

‘Dat verbaast me niets.’ Ze gaat tegenover me op de bank zitten. ‘Ik heb na aankomst vijftien uur aan één stuk geslapen, en ik kwam alleen maar uit Christchurch.’

Dat gaat mij niet lukken, bedenk ik. Ik kan me niet heugen wanneer ik voor het laatst acht uur achter elkaar geslapen heb. Dat komt niet alleen door de stress van het werk op de Spoedeisende Hulp, maar ook doordat ik sinds het ongeluk überhaupt niet meer goed slaap.

‘Kom je uit Nieuw-Zeeland?’ vraag ik. Ik kijk naar haar korte punkhaar en de piercings in haar oren en neus. Ze is niet zo knap als Alice, maar knap op haar eigen, minder opvallende manier. Zo draagt Alice een gebloemde bloes en een lichtblauwe broek, en heeft zij een grote ruimzittende spijkerbroek aan, en een verschoten oranje T-shirt.

Caro knikt. ‘Ik kom uit de buurt van Dunedin. Mijn ouders hadden daar een veehouderij. Maar nu woon ik al vijf jaar in Wellington.’

Luuk gaat naast haar zitten, wijdbeens, zodat Caro naar de rand van de bank wordt gedrongen. ‘Waar kom jij vandaan?’ vraagt hij tussen twee happen taart door. Hij doet geen enkele moeite om te verhullen dat hij onderzoekend naar mijn gezicht kijkt.

‘Bristol, in het zuidwesten van Engeland. Maar ik ben opgegroeid in Surrey.’

Hij knikt, al vermoed ik dat die namen hem niets zeggen. ‘Amsterdam,’ zegt hij voordat ik ernaar kan vragen. ‘Mijn moeder is een Engelse.’

Ik glimlach en kan alleen maar volslagen nietszeggende reacties bedenken. Mijn hersens werken gigantisch traag, en ik voel een zware hoofdpijn opkomen. Ik verlang er hevig naar om met een paar pillen in bed te kruipen en compleet van de wereld te vallen, of er in elk geval een poging toe te doen. In plaats daarvan nip ik van de thee die Drew me heeft gegeven en peuzel ik mondjesmaat van Caro’s taart, al ben ik zo moe dat ik nauwelijks een hap door mijn keel kan krijgen.

Je moet je best doen, spreek ik mezelf streng toe. Eerste indruk en zo.

Gelukkig blijft me verdere prietpraat bespaard door de komst van een man met donker haar en een keurig geklede vrouw van in de vijftig, die een zekere autoriteit uitstraalt. Dat moet Sandrine zijn, de manager.

Ik sta op en steek mijn hand uit. ‘Hallo. Ik ben Kate.’

‘Dat weet ik,’ zegt ze met een licht Frans accent, waardoor ze op de een of andere manier nog intimiderender op me overkomt. ‘Welkom bij UNA.’ Ze kijkt een paar seconden ongegeneerd naar het litteken op mijn wang en stelt dan de man aan me voor die bij haar staat. ‘Dit is Raffaello de Marco, de arts die je zult vervangen.’

Raffaello kijkt me breed glimlachend aan. ‘Aangenaam kennis te maken,’ zegt hij in perfect Engels, ‘ook al is de kennismaking helaas van korte duur. Sorry dat ik alweer zo snel weg moet.’

‘Hoe bedoel je?’ Ik snap er even niks van. Hij zou toch pas de volgende week met het laatste vliegtuig vertrekken?

Mijn collega is zichtbaar in verlegenheid gebracht. Hij kijkt

naar Sandrine, maar die onthoudt zich van commentaar. ‘Hebben ze het niet verteld?’ vraagt hij. ‘Ik ga vandaag al weg.’

Ik kijk hem met een wezenloze blik aan. Het lukt me niet om dit in één keer te verwerken. Gaat hij weg? Raffaello zou me de volgende week inwerken, hij zou me wegwijs maken. ‘Nee, niemand heeft me iets verteld.’

‘De zoon van Raff is ziek,’ zegt Sandrine, alsof het allemaal niet veel uitmaakt. Ze wacht mijn reactie af, zonder enige emotie, bijna kritisch – zo komt het althans op mij over.

‘O, wat vervelend,’ stamel ik, in een poging niet te laten merken hoezeer ik van slag ben.

‘Het is niets ernstigs, hoor.’ Raffaello schenkt me een verontschuldigd lachje. ‘Maar hij moet geopereerd worden, en mijn vrouw wil graag dat ik thuiskom.’

‘Oké.’ Ik weet dat het niet gemeend klinkt, maar ik ben te zeer overdonderd om me empathischer te kunnen opstellen. Hoe moet ik me redden als hij me niet kan inwerken?

Plotseling duikt Jim op. Hij slobbert zijn thee naar binnen. ‘Sorry, *mate*.’ Hij geeft mijn collega een klop op zijn schouder. ‘We moeten er meteen vandoor. Ik heb net gehoord dat er slecht weer op komst is.’

Raffaello neemt snel afscheid, en gehaast worden er handen geschud en knuffels gegeven. Dan pakt hij zijn rugzak en richt zich tot mij. ‘Ik heb een dossier op je bureau gelegd, plus instructies waar je alles kunt vinden. Het wijst zich allemaal vanzelf; Jean-Luc heeft uitvoerige aantekeningen achtergelaten.’

Jean-Luc Bernas: de Franse arts die twee maanden geleden om het leven is gekomen, buiten op het ijs. De reden waarom ik hier ben.

‘Bedankt,’ zeg ik automatisch. ‘Ik hoop dat alles goed gaat met je zoon.’

Raffaello knikt en verdwijnt. Sandrine draait zich om en loopt weg zonder verder nog een woord met me te wisselen.

Daar sta ik dan. Mijn stemming keldert. Ik was er helemaal van uitgegaan dat er iemand zou zijn die me op de hoogte zou brengen van alle medische onderzoeken en die me in algemene zin op weg zou helpen. Ik ben ontzettend teleurgesteld. Voel me in de steek gelaten. Al kan ik natuurlijk niemand er echt de schuld van geven.

Even overweeg ik achter de twee aan te hollen en te zeggen dat ik me bedacht heb en dat ik weer naar huis wil. Ik staar in de verte en probeer me te vermannen. Dan merk ik dat Drew naar me staat te kijken.

Ik loop rood aan. Ik heb het idee dat hij heel goed in de gaten heeft wat er in me omgaat.

‘Kom, Kate,’ zegt hij vriendelijk, terwijl hij naar de hoek van de kamer loopt waar mijn bagage staat. ‘Tijd om je te installeren.’